

SCEN - TEATER

Arbiggan

Text: William Shakespeare. Regi: David Wall (samt översättning) och Barbro Vivien.

Spegelteatern på Häringe slott

Scenografi: Moa Möller. Musik: David Härenstam. Medv: David Wall, Barbro Vivien, Joakim Sædén, Lisa Linnertorp, Mattias Enn, Martin Johansson, Johan Rudebeck m fl.

Väl spelat men utan gnistor

Publicerad: 30 juni 2009, 14.30. Senast ändrad: 2 juli 2009, 07.55

Att göra utomhusteater av Shakespeares verk är ett genialt sätt att fokusera på det folkliga och direkta hos pjäserna. Bort blåser alla lager av vördnad, finkulturstämplor och psykologi som tiden lagt på dessa ofta frejdiga moraliteter om makt, kärlek och det mänskliga som roll. När skådespelarna har att tampas med helikoptrar, koltraster och sommaren som paradisk iscensättning är det raka rör som gäller.

Spegelteatern har sedan 1985 tolkat Shakespearepjäser under bar himmel. Numera håller man till vid anrika Häringe slott, före detta hemvist för svensk adel och magnater. Under familjerna Kreuger och Wenner-Gren har Greta Garbo och Elizabeth Taylor vilat vid poolen. Numera är här hotell och restaurang, 25 minuter med bil söder om Stockholm.

Pjäsen för året är Så tuktas en arbigga – fast dubbelregissörerna David Wall och Barbro Vivien, som också spelar huvudrollerna, har lyft bort allt som handlar om att tämja kvinnor. Här kallas stycket Arbiggan kort och gott. Pjäsen är nedstruken till dryga två timmar med paus och lätt omarbetad. Här skildras en närmast mobbad kvinna och hur äkta kärlek uppstår mellan en adelsfröken och en man av folket – en Jean & Juliesaga som förstas passar slottsmiljön.

En muromgärdad gård söder om poolen är omgjord till piazza, Shakespeares pjäsintriger är ju ofta tagna från italienska novellsamlingar och här stryker man närmast parodiskt under det latinska med kända operaarior och en lätt Disneyartad Italienbild. Stycket har som prolog att hantverkaren och skojarern Slug luras att tro sig vara herreman. Här får huvudrollen Petruccio vara just något av en fattig vagabond istället för adelsman och ljuga sig uppåt socialt.

Barbro Vivien spelar arbiggan Catherina som en kvinna som vill bli behandlad som människa – läs man – istället för blott del av affärsuppbyggelsen äktenskap. Hon är tystlåten, hunsad men påpekar hur orättfärdigt hon blir bemött – bara därför anses hon stridslysten. Regin tar den kvinnobild vi har i dag och för den ner till elisabetansk era.

Uppsättningen är en skildring av kollisionen mellan då och nu men också, förstas, hur vi ändå i dag ser hur århundraden format vårt sätt att uppleva könen – och påstådda skillnader dem emellan.

Idémässigt och dramaturgiskt är iscensättningen väl tänkt och genomförd. Problemen, på premiären, handlar om tempo och temperament eller möjligen nerver. Det italienska till trots är tolkningen väldigt behärskad och kärleken mellan Petruccio och Catherina påminner mer om ett humanistiskt projekt än om passion. Energin stiger när ensemblen sjunger, men även om sommarkvällen ger alla förutsättningar därtill så gestaltas aldrig lusten som drivkraft.

Det var klokt att ta med sångaren Mattias Enn som friaren Gremio vilken uppvaktar Catherinas lillasyster, den vackra – men här elaka – Bianca. Enn har en fantastisk diktion och närvaro, så har han ju

sjungit Karl-Gerhard och Zarah Leander. Joakim Sædén är charmig och tonsäker som Lucentio.

Ensemblen spelar väl men slår inte gnistor. Wall & Vivien väljer bort bifigurer och -handlingar, rätar ut berättandet och gör en ljus Askungesaga av iscensättningen som ju också handlar om syskonrivalitet och familjen som maktstruktur. Moralen är given: sann, autentisk kärlek tar fram det bästa hos alla.

LARS RING

08-13 56 09

lars.ring@svd.se

Fler artiklar

